

MARIE
DOŤSKÁ

HOST

DRUHÝ ROMÁN Z CYKLU KCHRAT

SKRYTÉ
ULTIMÁTUUM

BRNO 2024

MARIE
DOŤSKÁ

DRUHÝ ROMÁN Z CYKLU KCHRAT

SKRYTÉ
ULTIMÁTUM

DZERCHEZSKÁ
SOUSTAVA

ZEMĚ

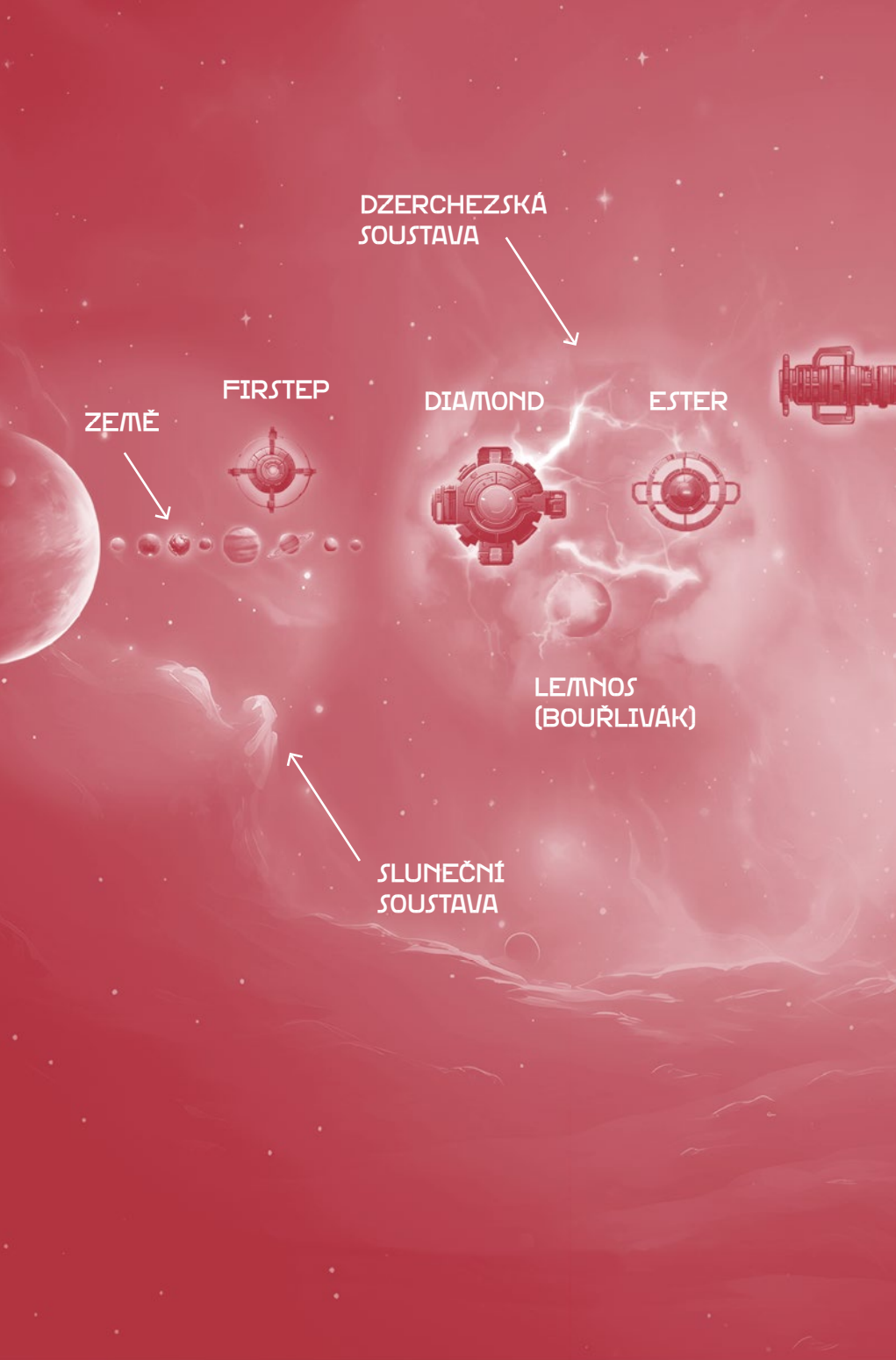
FIRSTSTEP

DIAMOND

ESTER

LEMNOS
(BOUŘLIVÁK)

SLUNEČNÍ
SOUSTAVA

ŠAČHRANSKÁ
DOMOVSKÁ
SOUSTAVA

CERBEROS

YCHRAZZA

AZROCH

OCHZARAZA

ŠAČHRANHAZA

UKCHARIT

CHACHKAR

BACHCOK

HRATCH

© Marie Domská, 2024

Cover art and illustrations © Petr Štich; 2024

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2024 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2302-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2303-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2304-7 (MobiPocket)

Tuto knihu věnuji Kamile Dostoupilové, první nadšené fanynce Kchrata, která byla ochotná se mnou diskutovat o příběhu celé hodiny.

28. 4. 2113

Před dvěma dny už jsem to nevydržel a vydal se do Kotliny. Je to téměř dvacet kilometrů a v téhle prokleté mlze to zabere celý den, ale nikde blíž ty krystaly nejsou. Nebaví mě sedět tady a vrtat pod zem se stále stejným výsledkem. Vzal jsem si s sebou i náš provizorní vozík s vybavením pro přespaní. V noci je něco kolem minus pěti, to zvládnu. Tam jsem dorazil celkem slušně. Počasí mi přálo. Vítr byl slabší a teplejší než v minulých dnech a mlha se místy protrhla, že jsem viděl i na vzdálenost deseti metrů. Bylo to jako vystoupit na rozhlednu, alespoň tak jsem to po těch dvou měsících v bílé tmě vnímal.

Kotlina je místo, kde se země šklebí jako roztržená nějakým zemětřesením. Hrubou skálu jako by někdo seřízl a na povrch se dostávají kousky bělostných krystalů. To všechno nám řekly sondy. Aní jsem netušil, jakého jsou ty krystaly původu nebo jak jsou tvrdé a jestli zvládnu nějaké vzorky posbírat nebo odlomit. Ale vzal jsem si s sebou všechno, co šlo.

Jak jsem se přibližoval, hustá mlha se na chvíli protrhla a já zahlédl mezi rozeklanými skalisky něco černého. Řekl bych, že to byl jen stín, ale měl jsem nejasný pocit, že se pohnul. Vzápětí mě zahalila hustší mlha, a když se protrhla, stín už tam nebyl. Přiznám se, že v tu chvíli mě to vyděsilo. Na tom místě jsem zastavil a rozbil svůj provizorní tábor, přitom jsem se pořád rozhlížel do všech stran a naslouchal kvílení větru v úžlabinách. Než padla noc, už jsem nic nezahlédl ani nezaslechl. Ačkoli jsem to neměl v plánu, nechal jsem rozsvícenou baterku a dalo mi práci přimět se ke spánku.

Když jsem ráno vystrčil hlavu ze stanu, první, co jsem zahlédl v mlze před sebou, byl zřetelný stín humanoida. Vykřikl jsem, kdo je tam, ale stín se ani nepohnul. Jako by přesně věděl, že za chvíli ho zahalí hustý oblak mlhy a on mi zmizí. Ale jeho kroky jsem zaslechl. Nahmatal jsem zbraň a s roztřesenýma rukama se vydal za ním. Bohužel na téhle pekelné planetě se nedá pospíchat, pokud si nechcete

zvrtnout kotník nebo rovnou zlomit nohu. Po hodině jsem to vzdal a vrátil se ke své práci.

Měl jsem jen chvíli, abych posbíral pár vzorků, sbalil své tábořiště a vydal se zpět, pokud jsem chtěl být do setmění na základně...

— John Edward Simons, *Zmizelé záznamy*

KNIHO/MOLKA _ LUCY/MAY

Tak tohle byl jednoznačně přešlap. Obávám se, že dokumentárním fikcím definitivně odzvonilo někdy před dvaceti lety. Deníkové záznamy z každodenního života vědce na základně by ještě šly, ty jsou napsány docela poutavě. Zvlášť když jde o planetu Gemnitus, o které se toho nikdy moc nenapsalo. I videozáběry, které doprovázejí multimediální část knihy, jsou opravdu luxusní a vypadají autenticky. Navíc smrt dvou kolegů! Wow! Takhle otevřený ještě nikdy nikdo nebyl. Ale proč do toho tahat mimozemšťany? Fotky mlhy a místního nevlídného počasí by se dobře vyjímaly na pozadí mého PC, ale bez trapného domalovávání černých stínů. Autor si tím zbytečně zkazil důvěryhodnost dokumentu a fikční polovinu tohoto žánru hodil daleko za čáru snesitelnosti. A audio? No tak k tomu se vůbec nebudu vyjadřovat. To si autor natočil, jak blije a kašle dohromady? Odporný. Dávám knize dvě hvězdičky.

1. CERBEROS

Ichkerat tiše ležel na boku, ocas obtočený kolem levé nohy, oči upíral do hvězd a hlubin vesmíru za oknem malé kajuty a naslouchal škobrtavému chrápání Oludotuna Hagena. Mladého muže s tmavou pletí, širokým nosem a černými kudrnatými vlasy, které nosil hodně nakrátko.

Myslel na Erin. Na drobnou navigátorku, která se před více než šesti lety třásla pláčem v jeho pokoji na šatchranské vesmírné základně.

Tenkrát také nedokázal spát. Jen tiše nehybně ležel a bránil se jejímu potlačovanému pláči, dokud ji nepřemohlo vyčerpání. Měl pocit, že cokoli by udělal, by její trápení jen zhoršilo. Je sama, omlouval ji pořád dokola a věřil, že si zvykne, že slzy nepotečou věčně. Ale tekly. Noc co noc. Od půlnoci do dvou hodin, někdy i déle.

Až do chvíle, kdy se tiše přisunula blíž a vsunula prsty do jeho uvolněné dlaně. Polkl a ztuhl. Čekal, co bude dál. A když se po několika minutách odhodlal svoji ruku stáhnout, ke svému překvapení zjistil, že usnula. Následovalo pár klidných nocí s tímto podivným lidským rituálem. Předstíraný hluboký spánek, aby se odvážila podsunout mu svou dlaň, než Zagharch všechno zpackal. Pak se k tomu vrátila až po noční můře na *Ghachkaru*, kdy se mu dokonce schoulila do náruče. Až tehdy uvěřil, že mu odpustila, že ji udeřil na lidské lodi během testování skoku. Musel jí ublížit, aby ji zachránil.

A teď to udělal zas. Fyzicky se jí sice tentokrát nedotkl, zato měl pocit, že ta slova bodla hlouběji, než chtěl. *Takže jsi celou dobu nebyl víc než moje letenka?!* dunělo mu doteď v uších a srdce šířily výčitky, že to přehnal. Vzepřel se jí. Doopravdy

se jí postavil. To by pokrevní matce nikdy neudělal. Proč to udělal Erin? Protože byla člověk? Nebo už je na tak zásadní věci, jako je nové začlenění, starý a nedokáže si zvyknout? Myšlenka na jeho věk ho přiměla zaskřípat zuby. Ten zvuk ho vrátil do reality. Teď má jiný problém.

Zamžoural do šera a stínů polštáře, kde ležela jeho ruka. Rozevřel prsty a zase je sevřel. Pomohla by mu její drobná dlaň usnout? Nebo jakákoli dlaň? Se spánkem měl problém už od první noci na *Ethernalu*. S povzdechem stiskl měkký roh polštáře. Nebylo komu o to říct. Erin je daleko, ve své kajutě na druhé straně vesmírné stanice *Diamond*. A elitní skupina pilotů, která by mohla splnit každé jeho přání, by měla být především vojenskou jednotkou. Cizího vojáka by o něco takového nikdy nepožádal.

Ichkerat tiše zavrčel. Je o tolik větší a silnější než lidé, na tohle všechno se pečlivě připravoval, a přece ho odloučení od jeho vlastního lidu dostává na hranice psychických sil stejně jako Erin. Jenom o něco pomaleji, protože chtěl nechtěl musel uznat, že pohostinnost šatchranské vojenské základny je na míle daleko luxusu a milé společnosti, které se mu dostává mezi lidmi.

Nebo ho dráždí nuda? Ať už se elitní piloti snažili sebevíc zaplnit jeho den aktivitami, stejně to bylo nic oproti nebezpečné misi v mrazivém vesmíru. Jak dlouho už nezapnul trysky na skafandru? Kdy naposledy provedl trojitou protipiruetu, aby se vyhnul úlomkům horniny a odmrštil ocasem omračující kapsli? Co by teď dal za jednoho odporného jakchtanoida!

Připadalo mu to jako tenkrát, když uprosil matku na střídavý výcvik. Šest týdnů mučení nudnými Yatchkrenovými testy a ještě nudnějšími hrátkami s malými cvičenci, doplněné třemi měsíci ve vesmíru. Tu temnou mrazivou náruč

vždy tak nedočkavě vyhlížel, až málem umíral. Rozdíl mezi tenkrát a teď byl jen v tom, že doktor Lui se ještě neodvážil pustit do těch nejhorších testů, elitní piloti nevěděli, co je pořádný výcvik, a skutečný vesmír byl i za oknem příliš daleko. Navíc ho přepadala obava, že co už se svým jedinečným tělem prvorozeného vojáka šestnácté generace zažil, bude muset podstoupit znovu, jen pro jiné obecnstvo. *Tohle by měl dělat někdo mladší*, napadlo ho. *Nebo by mě měl někdo vystřídat*. Mise bez konce, ať už na začátku vypadá sebelíp, se dříve či později promění v peklo.

Ichkerat se s odfrknutím otočil na druhý bok, když si uvědomil, kam svými úvahami míří. Erin poprosil jen o malou přestávku a najednou by to chtěl zabalit úplně? Kde se to v něm vzalo? Chtěl protáhnout i ocas, ale ihned znehybněl, protože Oludotun přestal chrápat.

„Nemůžeš spát?“ zašeptal pilot do ticha.

Ichkerat v šeru pokoje rozpoznal jeho rozespalé oči. „S tím mám problém každou noc,“ přiznal.

„Něco tě trápí?“

Ichkerat potřásl hlavou. „Myslím, že mám málo pohybu. Virtuální hry mě neunaví. A taky vrnění vašich lodí je odlišné. Vždycky zaberu až k ránu.“

„Měl jsem to stejně prvního půl roku. Prostě tohle není Země — tedy rodná planeta.“

„Ani naše základna.“

„Akce bude. Už brzy.“

„Vážně?“ zachroptěl Ichkerat pobaveně. „Cesta pomalou mobilní základnou k neutrálnímu pásu ti přijde jako akce?“

„*Galaxy Truck* není zase tak pomalá,“ namítl Olu. „Je to hybrid mezi nákladní a průzkumnou lodí. Dokáže vytvořit zázemí na rok, během kterého se rozroste na skutečnou základnu,“ zopakoval mu, co probírali ráno s kapitánem

Vasquezem. „Když to půjde dobře, budeme na pozici do dvaceti dní.“

„Dokáže skočit?“

Oludotun sklopil oči a semkl rty.

„Takže je pomalá,“ zdůraznil Ichkerat. A pak se pokusil o smích, protože nechtěl pilota dostat do trapné situace. „Dělám si legraci,“ dodal na vysvětlenou. Jeho rozmrzelost pramenila z něčeho naprosto jiného. Málo spí, to bude tím. Možná by měl navrhnout, aby se jeho denní rozvrh krapet posunul. A aby ho ráno nebudili. Třeba se nedokáže srovnat s tím, že je lidský den o kousek kratší.

„Son dělá, co může,“ zabrousil pilot k tématu, které si elitní jednotka šeptem označila za *tenký led*. Ichkeratovi netrvalo příliš dlouho, aby si to přirovnání přeložil.

„Tím jsem si jist,“ přikývl Ichkerat a vrátil se zpět na pravý bok. „A stejně tak usilovně pracuje i Dušchan,“ sklouzlo mu ze rtu.

„Dušan? Myslíš, že by ti neřekl, kdyby cokoli zjistil o tom viru?“

„Pochopitelně, že mi to neřekne. Utvořili jste si odstup. Nad každým slovem přemýšlíte až příliš dlouho. V mých větách a otázkách hledáte skryté háčky.“ Ichkerat si povzdechl a pak potřásl hlavou. „Záleží mi jen na té stanici, Olchu. Na ničem jiném. Možná bych mohl opět s někým vyrazit jinou trasou a pak si na pár minut protáhnout tělo mimo loď a umělou gravitaci. Co myslíš?“ vyslovil nahlas, co mu náhle problesklo hlavou. Možná to nakonec bude gravitací, proč se cítí tak nesvůj. Zjišťoval Zagharch, jestli se tohle na lidských lodích liší? Kolik toho šatchrané vědí o lidské rodné planetě? Možná to říkal, ale Ichkerat ho jako obvykle neposlouchal. Lidé jsou v podstatě neškodní — těmihle slovy nahrazoval v duchu všechny ty kecy kolem odletu.

„Jeden zpackaný let ti nestačil?“

„Proč zpackaný?“ Ichkerat se neochotně pootočil, aby nebyl k pilotovi úplně zády. „Mohl jsem naživo vidět, jak reagujete v případě nečekaných událostí. A parádně jsem se proletěl.“

Oludotun se usmál. „Zkusím to navrhnout, ale moc šancí tomu nedávám. Půlka stanice *Diamond* málem umřela strachy.“

„Opravdu?“

„Na naši budoucí mezinárodní stanici závisí víc, než si myslíš, Kchrate. A bez tebe žádná stanice nebude.“ Olu se pomalu posadil a pak se nadechl.

Zase ten opatrný pohled, napadlo Ichkerata, jako první vkročení na led.

„Už od chvíle, kdy jsme vyvinuli skok,“ pokračoval pilot, „se v médiích nemluvilo o ničem jiném než o tom, že nás to přenese přímo k novým přátelům. Články plné naděje. Každá posádka měla svou rubriku plnou vznosných keců. Ale vracela se s prázdnou. Měsíc za měsícem. Pak rok a desetiletí.“

Černý mimozemský voják se se zájmem zvedl do sedu.

„Vesmír kolem byl pustý. Abychom umlčeli to trpké zklamání, postupně se namísto průzkumníků začali opěvovat geologové, biologové a astronomové, kteří se předháněli v objevech nových slitin, primitivního života a vesmírných principů. Jenomže věda ani objevy nedokázaly nasytit hladové. A utrácet za pokrok se nedá donekonečna, zvláště pokud nenese kýžené výsledky. Když udeřila ekonomická krize, hlásil jsem se na akademii. A všichni mi říkali, že je to ztráta času, že se do vesmíru nikdy nepodívám. Že ty časy jsou dávno pryč. Vesmírné stanice se měly přesouvat zpět do Sluneční soustavy nebo uzavírat. Na Zemi se vedly dlouhé debaty na téma obyvatelnosti vesmíru. Narodili jsme se na Zemi, proč

z ní utíkat někam, kde na každém kroku číhá smrt? Ty sabotované lodě před šesti lety, to měl být poslední hřebík do rakve vesmírných objevů. Měla to být petlice, díky níž se brány Země uzavrou, jestli ne navěky, tak na hodně dlouho.“

„Co tomu zabránilo?“

„To, co nás pohání nejvíc. Vzdor. A odpor k násilí, k terorismu. Lidstvo si nikdy nenechá nic diktovat. A pokud se nás někdo pokusí zastrašit, tím spíš se semkneme a jsme silnější než dřív. Oddálili jsme nevyhnutelné. Neženeme se vpřed, ale aspoň jsme zůstali na pozicích. A díky slečně Marthenové si teď většina lidí myslí, že jsme udělali dobře. Ale jestli se spolupráce se šachrany nezpečetí, obávám se, že se ten trpký návrat na Zemi opravdu uskuteční.“

„Chápu,“ přikývl Ichkerat a důležitost mise mu rozežhála strádající duši.

„Skok známe už přes dvacet let,“ dodal ještě Olu. „Pochybovat o něm je jako pochybovat o všem, co jsme za tu dobu ve vesmíru dokázali.“ Zahleděl se Ichkeratovi upřeně do očí, jestli mimozemšťan ještě něco nepřidá. „Možná nebyl skok vždycky dokonalý. Všechno se neustále zlepšuje a posouvá dopředu, ale funguje, to vím určitě,“ dodal ještě, než se zavrтал zpět pod příkrývku.

„Věřím ti,“ pronesl Ichkerat.

„Ostatně,“ napadlo ještě Oludotuna. „Kdyby skok nefungoval, nebylo by třeba viru. Ta teroristická skupina by předložila důkazy o tom, jak vláda zachází s našimi životy, a uspěla by.“

Ichkerat mlčky přikývl a upřel oči do hvězd za oknem. Švihl ocasem, jak si představoval ten otevřený nekonečný prostor. Jestli ho nepustí v transportéru dřív, než vyrazí ta obří plechovka, tak se nenápadně vytratí sám. Pak očima zabloudiv k drobnému sklíčku v rohu kajuty. *Do mlhoviny*, zavrčel

si pro sebe. Tady není na šachranské základně. Lidé hlídají každý jeho krok. Už pomalu začínal chápat, jak se tenkrát cítila Erin. Raději zavřel oči a zkusil se uvolnit a nemyslet na nic než na svůj dech.

„Kchrate?“ ozvalo se tiše, přesto sebou Ichkerat trhl. Vzápětí se rychle posadil. Když zaostřil v přítomí pokoje na stín nad sebou, rozeznal Oludotuna.

Už zase mě nenechali pořádně vyspat, pomyslel si rozmrzele.

„Promiň, že tě budím, ale je čas se přesunout.“

Ichkerat se vysoukal z deky a dal se do oblékání.

„Většina posádky a vlezlých novinářů by měla touhle dobou spát. *Cerberos* je připraven odlepit se od *Diamondu*.“

Proč dali piloti své mobilní základně takové jméno, Ichkerat nepochopil. Mělo to něco společného s tím filmem *Dravec*, na který narážel, kdykoli se setkal s novým členem týmu. Osobně by mu stačila čísla namísto vznešených jmen. Jediná pojmenovaná loď v jeho životě byl Zagharchův *Titanik*, a ten neskončil valně. Ale všichni z toho byli až příliš nadšení, než aby jim kazil radost malichernými protesty.

„Základní věci tam jsou,“ připomínal mu Olu dohodnutou strategii. „Zbytek se dopraví transportéry. Pár kilometrů od *Diamondu* budeš v naprostém bezpečí před novináři. A možná, že když vychytáš stín lodi, budeš se moct i protáhnout venku. Nebo alespoň v hangáru.“

„Nic bych si nepřál víc,“ přikývl Ichkerat. Dopnul poslední přezku. Pohodil rameny, jestli ho nikde nic netlačí, a potvrdil v nátepníku utěsnění. Nakonec aktivoval sluchátko pro komunikaci s týmem.

Olu Hagen zaklepal na dveře kajuty smluvený signál, a když zaslechl odpověď, dveře otevřel. Z chodby na ně kývl

Lionel Peterson, hlídající bezpečný průchod. Ichkerat vstoupil mezi ně a společně se vydali k výtahům. Uvnitř už čekala Jacksonová, s pleť v barvě čokolády, a celý výtah tak blokovala čistě pro tuto tajnou operaci. Sjeli do hangáru, a než se dveře otevřely, černý voják se vmáčkl do rohu, aby byl co nejméně nápadný, kdyby se přece jen odněkud vynořily cizí zvědavé oči.

Hlídající Dušan jim dal okamžitě znamení a oni se poklusem prohnali rozlehlým prostorem. Jak si Ichkerat všiml, všechna okna okolních stanovišť dispečerů a techniků byla zatemněna. V celém hangáru stál jen obtloustlý kapitán Miguel Vasquez a jeho statný první důstojník. Naposledy na Ichkerata kývli a pak pokračovali v rozhlížení se po okolí.

Ichkerat se svou družinou proběhl přetlakovou komorou pro vstup pro posádku do ohromného *Galaxy Trucku* a dveře se za nimi ihned uzavřely. Lionel, Olu i Joana se zastavili, aby se vydýchali.

„Tak a teď zase pár dní volna,“ pousmál se Lionel a mrkl na Ichkerata. Měli na sobě letecké vesmírné uniformy. Připraveni do akce. A Ichkerat nepochyboval, že během těch pár hodin, co spal, se stihli i zabalit a přestěhovat si všechny věci. Od ranní schůzky s kapitánem ho měl na starost jen Tichanovsky, později večer Hagen. Ostatní usilovně pracovali na co nejdřívejším odletu. Ichkerat se balit nemusel. Veškeré své vybavení měl na sobě. Dárky z *Ethernalu* spočívaly v cestovní jednotce a tu mu přestěhoval elitní tým. Šatchranské vybavení lidem přenechat nemohl. Díky všem ctnostným to lidé předpokládali a ani nezkoušeli nic takového navrhnout. V jeho očích tím získali další plusové body.

„Nepředbíhej. Ještě musíme přeparkovat,“ ušklíbla se Jacksonová. „Jdu zkontrolovat stroje.“

„A my dva na můstek,“ kývl Olu na Lionela. „Jestli se chceš dostat, Kchrate...?“

„Děkuji,“ přikývl Ichkerat. Teď když si krapet protáhl svaly, už neusne, ale nechtěl jim přidělovat starosti. Raději si projde loď. Takhle velikou ještě nikdy nenavštívil, když nepočítal *Ethernal* a *Diamond*, ale tam se volně pohybovat nesměl. Jak se zdálo, na hranicích s lidmi poletovaly jen vraky průzkumných lodí a ty byly podstatně menší. Pokud najde dostatečně velký prostor, zacvičí si. Natáhne se až po snídani.

Když mu piloti zmizeli z dohledu, protlačil těsným otvorem na hrudi vylepšené chapadlo. Orgán, díky kterému Erin udržoval naživu během cesty na lidské území. Aktivoval přes nátepník skenery připojené k *bioyakinové* síti, která chapadlo prostupovala jako umělá nervová síť, a přitiskl je k nejbližšímu ovládacímu panelu vedle dveří do nějaké bezvýznamné kajuty.

Spustil Zagharchem vytvořený software a deaktivoval desátý slot, v němž byl připojený velmi nebezpečný špionážní senzor. Svému bratrovi slíbil, že ho nepoužije, a hodlal to splnit. Pak nástroj z chapadla vypořil úplně a schoval ho do opasku. Konečně se mohl soustředit na ty podstatné věci: na spolupráci s lidmi.

Nechal nátepník prohledat systémy *G-trucku* a během několika vteřin měl k dispozici plánek lodí a nejdůležitější ovládací centra. Rozpoznal tak můstek, jídelnu, kajuty pro posádku, ošetřovnu, sprchy, laboratoř i rozlehlý nákladní prostor a hangár v jednom. Než chapadlo odpojil a vsunul zpět do bezpečí, ověřil si, že připojení na *Cerbera* mu v nátepníku zůstane díky jiné vychytávce v chapadle. Následně pocítil, jak se ohromná loď rozechvěla typickým vrněním.

Vzápětí se Ichkeratovi ve sluchátku rozehrál rozhovor tří členů elitního týmu s dispečerkou a asistentem v hangáru,

který ihned vypnul. Nepotřeboval to poslouchat. Vnitřně už se ladil na své tělo a svaly, které za chvíli pořádně potrápí. Se spokojeným úsměvem zvolna zamířil do hangáru a kolébá-ní *Cerbera* odlepujícího se od doku a vzdalujícího se tak od gravitace obrovské vesmírné stanice testovalo jeho smysl pro rovnováhu.

Během několika minut ho vítal celkem rozlehlý prostor, kde byl zaparkovaný jen jeden malý transportér, kdyby se potřebovali přesunout z lodi zpět na *Diamond*. Až sem dorazí všichni členové týmu, doky se zaplní. Ichkerat se spokojeně usmál. Možná kdyby si pohrál s nově získaným připojením, jistě by dokázal vypnout i umělou gravitaci, nebo alespoň zjistit, jak se to dělá. Ale raději o to někdy později požádá některého ze statečných, aby nevzniklo příliš mnoho otázek, jak to bez jejich pomoci dokázal.

Přesunul se na příhodné místo přibližně uprostřed haly a zhluboka se nadechl, jak zaujímal počáteční pozici svého cvičení.

„Míříte mým směrem,“ zaslechl Ichkerat cizí přibližující se hlas. Ještě stále měl zrychlený dech a pod skafandrem cítil potůčky potu. Okamžitě vyskočil na nohy a přesunul se do stínů osamocenému transportéru.

„To ale neznamená, že vás můžeme vzít,“ namítl Oludotun Hagen.

„Právě naopak,“ pronesla žena. Ichkerat v jejím hlase cítil spokojený úsměv. „Tahle loď měla být moje. Dokážu pochopit nenadálé události kolem spolupráce se šachrany, ale letíte kolem mé základny. Je otázkou pár minut vysadit mě tam.“ Několikeré pípnutí znamenalo, že se někdo pokouší natukat kód zámku. „Budete tak laskav a otevřete mi ty dveře?“

„Nejde o minuty, ale o šachry. V jejich přítomnosti se smí pohybovat jen vybraná skupina lidí.“

„Nejsem zvědavá. Zalezu do své kajuty, a když mi ráno přinesete jídlo na celý den, ani nebudete vědět, že tam jsem. Sem si jen uložím věci a zalezu jako krtek.“

Dveře se konečně neochotně rozjely do strany. První vklouzl Olu a ostražitě se rozhlédl, přitom se pokoušel cizí ženě zastoupit cestu. Ani se však nechtěl dopustit jakéhokoli násilí, takže kolem ní poskakoval docela legračně.

„Beztoho potřebuji dopsat svůj projekt,“ ignorovala ho a neohroženě kráčela ke kontejnerům po levé straně. „V podstatě nebudu mít na čmuhání čas. Tohle je volné?“ zeptala se a rovnou úložný prostor otevřela.

„Těžko říct, ještě nemáme všechny zásoby.“ Když Oludotun Ichkerata nikde nezahlédl, nejspíše se poškrábal ve vlasech.

„Výborně! Já nezaberu mnoho místa,“ dodala, odložila tašku a menší kufrík stranou. Natlačila dovnitř objemný kufr, který táhla na kolečkách za sebou. Zacvakla kontejner na bezpečnostní přezky a zajistila heslem.

Ichkerat mezitím nenápadně ťukl prstem do nátepníku, aby aktivoval sluchátko. Volali ho několikrát, ale nebyl na příjmu.

„Já jsem neměla jinou možnost než šachranům obětovat loď, na kterou čekám už několik týdnů. Na oplátku udělejte zase něco pro mě,“ posbírala svá dvě menší zavazadla a vydala se ke dveřím.

„Je mi líto, že *Cerbera* stáhli z vaší mise a přidělili nám —“

„Řekl jste *Cerbera*?“ zbystřila.

„Máme smysl pro humor,“ smetl to rychle a viditelně se mu orosilo čelo. „No, to je jedno. Stejně s námi letět nemůžete.“

„Jak vidíte, můžu. A poletím. Už jsem na palubě,“ pronesla tvrdě a vyrazila ven z hangáru. „Ukažte mi volnou

kajutu, a jak se přiblížíme k *Ester*, hned vypadnu. Když moje dosavadní základna vydržela doteď, vydrží i dalších pár týdnů, než přiletí jiný *G-truck*. Ale můj výzkum už bude o pár stránek dál.“

„Slečno...“

„Mei-Lan mě ujistila, že zásoby na *Ester* vystačí ještě na čtvrt roku. Nepotřebuji víc než těchto pár drobností. Uvidíte, že nebudu nijak na obtíž.“

Jejich hlasy se začaly rychle vzdalovat a Ichkerat měl nutkání se zasmát. Jak se dokázala nepozorovaně dostat na loď? Měla jeho obdiv, zatímco posádka *Diamondu* zase o stupeň klesla. Ale nehodlal jim nic vyčítat. Stejně čekal, že se dříve nebo později něco semele. Dokonce se těšil, co to bude.

Pak stiskl tlačítko komunikátoru: „Kchrat na příjmu.“

„Sakra, Kchrate, proč ses neozýval? Máme černýho pasažéra,“ rozkřičel se Lionel.

„Promiň, cvičil jsem. A neboj, slyšel jsem ji přicházet.“

„Dostala se do hangáru?“

„Ano, před chvílí odešla.“

„A neviděla tě?“ vyzvídal pilot.

„Ne. Měl jsem čas se schovat.“

„Kde jsi teď?“

„Pořád čekám v hangáru.“

„Budeš tam muset vydržet, než se jí zbavíme,“ povzdechl si Peterson. Tahle loď měla být prostorem, kde se Ichkerat bude moct pohybovat dle své vůle, a najednou je z toho vězení.

„Nechte ji tady,“ překvapil ho Ichkerat. Ani nevěděl, proč to řekl. Jako by tušil, že zajímavé dobrodružství teprve začíná, a nechtěl se připravit o celou tu zábavu.

„Neví, jak vypadáš. Ani to nesmí vědět,“ připomněl mu Lionel, co bylo už od začátku jasně stanoveno. Lidstvo není

připraveno na to, že první rasa, která je kontaktuje, vypadá jako Dravec.

„Neuvidí mě, pokud zůstane ve své kajutě. A jestli je pravda, že letíme jejím směrem...“ zapřemýšlel Ichkerat. Třeba z toho bude něco jako hra na schovávanou. „Beztoho mě během pár dní uvidí další. Sedm pilotů je na tuhle loď a roční misi přece málo. A do roka už budou šatchranské vojáky znát všichni.“

„Co bude za rok, mě nezajímá. Musím plnit, co platí teď. Vyvolení jsou pořád něco jinýho než náhodnej svědek,“ namítl Lionel.

„V té kajutě bude jako ve vězení.“

„Na chvíli možná. Jenomže cesta na *Ester* potrvá přibližně šest dní. Jestli se vyplíží jako krysa a vyblejskne si tě...“

„Přece to není novinářka.“

„Určitě kecá,“ vyprskl Lionel.

„Je to Sarah Guilbertová,“ ozval se znenadání Oludotun. „Prvotřídní geoložka specializující se na novodobé materiály a slitiny. *Ester* je na Rytíři. To je měsíc, který má obrovské množství jakéhosi super kovu.“

„*Rinch*,“ napadlo Ichkerata. Než se lidé roztáhli tak daleko, ten měsíc patřil šatchranům a rinch tam těžili kvůli *yakrinu*. Jen neradi se tohoto místa vzdávali, ale pak našli na druhé straně svého území ještě bohatší planetku. „Tomu kovu říkáme rinch.“

„Takže je to drzá krysa přesvědčená o tom, že svýma zkumavkama spasí svět,“ zavrčel Lionel. „Dušan bude zuřit, jestli se jí nějak nezbavíme.“

„Zamkla se,“ osvětlil mu Olu. „Je tak odhodlaná doletět na svou základnu, že bychom museli použít násilí, aby odešla.“

„Žádný násilí. Prostě *Cerberos* s ní na palubě nikam neodletí,“ pronesl nesmlouvavě Lionel. „Buďte odejde, nebo vyhladoví.“

„Myslím, že na vyčkávací taktiku je připravená, Lio,“ zasýčkoval Hagen. „Může čekat na *Diamondu* nebo tady. A tady má alespoň nějakou naději, že odletí dřív.“

„Co přímý rozkaz od kapitána?“ navrhl Ichkerat a posadil se na zem. Oludotun ani Lionel mu nedovolili opustit hangár, dokud se cizí ženy nezbaví. Šatchrané by určili jednotku, která by neposlušného vojáka poslala do bezvědomí a do vazby, kde by se zodpovídal z nesplnění rozkazu. Jeho rodina by uhradila případné škody, které by takový zákrok napáchal. Už proto se drtivá většina neposlušných vojáků raději vzdala. Tohle ale byla žena. A z Oluových slov soudil, že významná žena. Ichkerat si představil jednu ze svých vzdělaných sester. Tu by z lodi nikdo nedokázal vystrnadit, pokud by se jednou rozhodla, že poletí.

„Sarah je osobnost, Kchrate. Navíc bohatá osobnost. Výsledky jejich výzkumů se draží v milionech. U mnoha vynálezů dopomohla k zefektivnění výroby, funkčnosti a podobně,“ obeznámil ho Olu s hloubkou svých znalostí. „Kapitán jí může nařídít opustit loď, ale předpokládám, že ho utluče nějakou nepřehlédnutelnou sumou nebo jménem nějakého výše postaveného zvířete, které její současný výzkum financuje.“

„Mrcha prvního stupně,“ přisadil si Peterson. „Alespoň varuju Dušana. Uvidíme, co vymyslí on.“

„Zajdu pro tebe, Kchrate,“ sdělil mu Oludotun. „Vybral jsem jí kajutu až úplně na konci chodby. Ty si vezmeš hned tu první. Alespoň bude jistota, že nečekaně neotevře dveře, kdykoli půjde někdo kolem.“

„Dobrý nápad,“ souhlasil ochotně Ichkerat. Než se to s cizinkou na palubě vyřeší, všichni mu dají pokoj a konečně se

pořádně prospí. Zůstal ve svém úkrytu, dokud se dveře hangáru nerozjely do strany a dovnitř nevstoupil Olu. Pak se nechal odvést ke své kajutě. Konečně bez stráží, a stejně zůstal vězněm.

Jen dočasně, oponoval si v duchu. *Jen než zmizí černý pasažér. Proč vůbec černý?* napadlo ho vzápětí, že to označení by sedělo líp na něj než na tu lidskou ženu.

„Bezpečně jsme zaparkovali na stanoveném místě,“ informoval ho Oludotun. Patrně nechtěl cestou mlčet.

„Skvělé,“ přikývl Ichkerat.

„Budou čtyři,“ mrkl pilot na hodinky. „V devět by sem měly dorazit další transportéry se zásobami a taky Dušan.“

Ichkerat už se viděl ve sprše a v posteli.

„Něco k jídlu?“ zajímal se Olu, když otevřel Ichkeratovi dveře jeho nového domova.

„Ne, díky. Až později.“

Pilot přikývl a rozhlédl se po místnosti, jako by hodnotil, jestli něco nechybí. „Měl jsi mít největší kajutu, ale ta je blíž k ní, takže —“

„Chápu.“

„Věci ti přesunu během dne, nevadí?“

„V pohodě. Klidně je nechej v cestovní jednotce.“ Víc než postel teď nepotřeboval.

„Službu má až do osmi Lio. Já a Joana jdeme spát.“

Ichkerat si představil, že by Oludotunovi přejel palcem po čele dolů k nosu, aby mu dal dobrou noc. Ale jen neklidně trhl prsty a pak se odvrátil. Musela by jim to Erin vysvětlit, aby se k nim mohl chovat jako ke své rodině. *Odstup, prokletý odstup, vždy a všude!* prohnalo se mu hlavou, až ostře švihl ocasem. *Přátelství je k ničemu, pokud odstup zůstává.*

Olu Hagen mu mlčky věnoval zamyšlený pohled, jako by přemýšlel, co víc dodat. Pak dveře do mimozemšťanovy kajuty zavřel.

Ichkerat se rozhlédl po svém novém vězení. Jedna příšerně malá palanda a v rohu za zástěnou jedno umyvadlo se záchodem. Stolek u okénka a židle byly zbytečnosti, bez kterých by se obešel. Mobilní stanice není žádný dovolenkový hotel, došlo mu.

Povolil v nátepníku odblokování skafandru. Stáhl si nepohodlné kousky, až zbyla jen spodní tenká košile a kalhoty. Shodil matraci z lůžka a svalil se na ni. Zavřel oči, automaticky omotal ocas kolem levé nohy a soustředil se na svůj pomalý dech. Po tréninku určitě usne jako nemluvně.

Ichkerat sevřel prsty. Zaryl nehty hluboko do kůže na dlani, jako to dělávala jeho matka, když s ní cloumal vztek, který si nemohla dovolit dát najevo. A pak pěst zase rozevřel. „Do mlhoviny,“ zavřel tiše. Neusnul, ani když už všude panoval naprostý klid. Ani když v jeho kajutě nikdo nevydával žádné zvuky. Byl v bezpečí mimo *Diamond* přetékající neznámými lidmi a nebezpečnými šmejdily. Kdokoli by se přiblížil, byl by ihned odhalen. A stejně nedokázal zabrat na víc než minuty mělkého spánku. Škoda, že na cestu na lidské území měl jen jednu dávku fechu, a tu vyplýval hned před otevřením cestovní jednotky. Teď by se mu hodila. Když ne pro usnutí, tak pro zklidnění nervů. Daniel mu slíbil vyrobit něco podobného, ale trvalo to příliš dlouho.

Už podesáté zkontroloval čas na nátepníku. Bylo lehce nad ránem. Jen o pár minut později, než když na hodiny mrkl naposledy. Za chvíli se noční osvětlení na chodbě změnilo na denní.

Ichkerat se zvedl a obul. S výzbrojí se nezdržoval. Už nechtěl čekat. Zamíří do jídelny a zkusí to s alkoholem. Lidský omamný nápoj sice dokázal velmi rychle vstřebat, ale třeba

se alespoň na chvíli uvolní. Celý den by měli stateční na loď přivázat zásoby, takže ho jistě dnes nebude nikdo potřebovat, i kdyby to přehnal.

Otevřel dveře kajuty a tichounce vyklouzl do chodby. Každé cvaknutí znělo tisícem ozvěň. Zvedl oči od zámku a ztuhl.

Cizí žena stála asi čtyři metry od něj. Přes ramena měla ručník a na něm rozprostřené dlouhé mokré vlasy. Jednou rukou si držela cípy u nahých prsou, ve druhé svírala lahvičku se šamponem. Volné bílé kalhoty se skvrnkami od skapávající vody se ještě chvěly. Zřejmě prudce zastavila, když zahlédla pohyb před sebou.

Ichkerat polkl. Neměl by zmizet zpět v kajutě? Když bude rychlý, možná si bude myslet, že to byl jen noční přelud. Napůl sen a napůl noční můra. Stín v šeru chodby, kde noční čas značí potemnělá světélka na zemi. Jak dobře lidé vidí?

„Dva a půl metru, možná více,“ zašeptala do ticha dřív, než se stačil rozhodnout, a udělala opatrný krůček blíž. „Černá kůže s krokodýlím rýhováním. Ustupující čelo, avšak bystré oči. Uši schopné kdykoli se uzavřít.“

Jako by to předčítala, napadlo Ichkerata a nejistě přešlápl. Proč neječí?

„Placatý nos a uzounké rty, za nimiž skrýval až děsivě ostré zuby,“ pokračovala v monologu a on cítil, jak klouže svým pohledem po jeho těle níž. „Široká ramena a svalnaté paže. Na rukou i nohou šest prstů.“

Ichkerat přešel očima svá chodidla schovaná v pevných botách. *Jen hádá, pomyslel si.*

Naklonila hlavu na stranu a svařtila obočí, jako by se pokoušela nahlédnout za něj. Ichkerat si dovilil mrknout přes rameno, jestli mu některý ze sedmi statečných nepřispěchal na pomoc.

„Mezi dvěma podivnými hmatavými výrůstky ostře vystupují hrbky páteře, plynule přecházející v dlouhý a mrštný ocas.“

Ichkerat švihl ocasem ze strany na stranu. *Na záda mi rozhodně nevidí*, zhodnotil to v duchu. *Tím méně pod tričko.*

„Tak jest na mou duši i čest vypadal on,“ dořekla a skousla rty. V očích se jí chvěl zvláštní výraz.

Bude ječet, nebo ne? zapřemýšlel Ichkerat. Jestli vytáhne mobil, aby ho vyfotila a zveřejnila na spaceface, tak bude muset být rychlý. Jak se vůbec stateční rozhodli ohledně jejího cestování? Smí s nimi jet, nebo ne?

„Takže to byla skutečnost,“ vydechla.

Jestli čeká, že jí něco odpovím, tak stejně nepochopí ani slabiku, došlo Ichkeratovi a opatrně zašmátral prsty v kapse na boku, aby vylovil sluchátko.

„Předpokládám, že jsi šatchran,“ zašeptala.

Ichkerat přikývl a natáhl k ní dlaň s drobným přístrojem.

„Tak proto ty tajnosti,“ pokývala hlavou a nebojácně k němu přišla blíž, aby si nabízený předmět vzala. „Tak proto —“ Tvář se jí rozzářila pobaveným úsměvem. „— *Cerberos*. Ne že bych to netušila, ale i tak je to...“ Potřásla hlavou a zvedla k němu oči plné jiskřiček vzrušení. „Neuvěřitelné.“

Ichkerat trpělivě vyčkával.

Sarah Guilbertová si prohlédla předmět v dlani. Ihned pochopila, k čemu slouží. Nato si ho dala do ucha.

„Neměla jsi mě vidět,“ pronesl a pak ji bez varování udeřil. Složila se mu bez hlesu do náruče. Lehce jako pírkó ji zvedl a odnesl k nejbližším dveřím. Zazvonil několikrát a potom zkusil sousední kajutu.

„Děje se něco?“ protíral si rozespalé oči Oludotun, který se konečně vysoukal z postele. Ichkerat se otočil za jeho hlasem. Předpokládal, že někdo musí být hned vedle něj. Pilotovi

jen dost dlouho trvalo, než vstal a otevřel. „Proboha, co jsi to —?“ vyjekl a rychle nahmatl tlačítko rozsvěcení.

„Jen jsem ji omráčil,“ špitl Ichkerat. „Ještě pořád ji chcete vystěhovat?“

„No, to už asi nepůjde, jestli tě viděla,“ zapochyboval Olu.

„Třeba si bude myslet, že to byl jen sen.“

„Ty, a sen?“

„Pokud jí píchnete něco, po čem se bude cítit jako omámená,“ navrhl Ichkerat „poslední vnímaná realita se sveze s tím.“

„Zřejmě máte zajímavé metody —“

„Kchrate?“ zazněl od druhých dveří hlas Joany Jacksonové. I jí trvalo, než zareagovala na zvonění. Ichkerat v tom slově rozpoznal výčitku.

„Měla zůstat ve své kajutě, nebo ne?“ zavrčel rozladěně.

„Viděla ho a on ji omráčil,“ vysvětlil stručně Olu.

„Panikařila?“ zeptala se pilotka a přispěchala blíž, aby bezvládné ženě nahmatala puls.

Ichkerat sraštil obočí. „Ani ne. Jako by to čekala.“ Hlavou mu letěla slova, která pronášela. „Jako by jí někdo řekl, jak vypadám.“

„Tak proč jsi ji teda —?“ obořila se na něj Jacksonová, zatímco jí přejížděla po probarvující se ráně nad spánkem.

„To jsem ji měl nechat, aby si mě v klidu vyfotila?“ vyštěkl prudce Ichkerat a špicí ocasu jen těsně minul Joanin kotník. „Ještě nedávno jste byli jiného názoru.“

„To je teď jedno. Musíme ji honem někam odnést. Neměla by se ti probrat v náruči. A ještě ke všemu polonahá,“ zamračil se Olu a pokusil se přetáhnout uvolněný ručník přes její odhalený hrudník.

„Kam?“ zeptal se Ichkerat.

„Kam asi? Do její kajuty,“ rozhodla Jacksonová. „Transportér by potřeboval povolení k přeletu na *Diamond* a oznámení,

kvůli čemu opouštíme *Cerbera*. A taky pilota a někoho, kdo by ji během letu hlídal. Umím si představit, že v nestřeženém okamžiku vezme po hlavě zase ona mě, jen aby se sem dostala zpět. A Peterson tady sám s tebou zůstat nemůže, Kchrate.“

„Rozumím.“

„Ale heslo její kajuty si nastavíme sami,“ navrhl Oludotun. „Budeme ji moct zamknout nebo přepadnout dle libosti.“

„To by šlo,“ přikývla Joana a pustila se chodbou za Kchratem.

„Sakra,“ ulevil si šeptem Olu po chvíli. „Měli jsme ji líp hlídat. Bylo jasné, že se vydá na obhlídku.“

„Hlídat? A kdo by to jako dělal?“ pobaveně si odfrkla pilotka. „Peterson má noční. Celkem jsme tady tři. Chceš obětovat svůj spánek kvůli jedný náně?“

„Je to moje vina,“ špitl Ichkerat a sklouzl pohledem k jemné lidské tváři. Jako by na chvíli zahlédl bezvládnou Erin s dýchací maskou, jak ji tenkrát odnášel z doků do bezpečí od vybuchujícího *Titaniku*. Byla sama. Seděla dlouhé hodiny v nečinnosti a čekala, co jí předloží. On je teď ve stejné situaci, když během různých aktivit s lidmi v podstatě nedělá nic jiného, než že čeká, co bude dál na pořadu dne. I když má v rozvrhu volno nebo trénink dle svých požadavků, pořád je to den ovládaný někým jiným. Kde je možnost něco změnit? Pořádně potrápit tělo na vesmírném hřišti. S někým se vsadit. Opít se v kantýně... Ichkerat si zhluboka povzdechl. Nebo třeba jen zavolat přátelům a zajít na film. — Tohle dělal hlavně s Erin. A přestože většinu svého vojenského života nic takového nevyhledával, zřejmě ho Erin tím tak trochu nakazila, že mu teď chybí i tohle. Každopádně doma se mohl kdykoli pro jakoukoli aktivitu rozhodnout. Teď žádnou takovou možnost neměl. V tom byl ten rozdíl. Neměl nic. Tahle mise byla

jako krásná bublina. Iluze dobrodružství. Ale ve skutečnosti to byla past s dobrovolnými okovy.

Ichkerat se na prahu kajuty sklonil, aby vstoupil dovnitř. Přejel pohledem vzorně rozložené věci i ustlanou palandu.

„Šla si jen umýt vlasy,“ zašeptal a pomalu ji položil na pokrývky. Pak se pokusil něžně jí z ucha vydloubnout sluchátko, které jí dal jen proto, aby ji přiměl přijít blíž. Vlastně zneužil její důvěry a projevil se jako monstrem namísto mírumilovného šachtrana. Bylo to opravdu třeba?

„Budeme se modlit, aby si myslela, že to byl jen sen,“ špitla Joana, zatímco za zády jim pípala ovládací panel dveří, jak Ha-gen rychle programoval bezpečnostní heslo a další nastavení.

„Já se budu modlit, aby nepřišla na to, jak se do toho nabourat,“ hlesl přitom a pak se rozhlédl po místnosti. „Co takhle jí zabavit mobil, aby svůj sen nešířila dál?“

„Čert vem ženskou,“ zaskřípal do sluchátka doposud mlčenlivý Lionel. „Hlavně mi řekněte, jak zabránit tomu, aby se video z bezpečnostní kamery nedostalo k Vasquezovi na *Diamond*. Došlo vám, že Kchrat právě bezdůvodně napadl člověka?“

Daniel se natáhl, aby stiskl ikonku přehrávání, a kamerový záznam se zastavil. Pak se opřel zpět do křesla a napjatě se zadíval do Ichkeratovy ledové tváře. V devět hodin ho přivezli prvním transportérem. Od té doby neslyšel než jednu a tu stejně ohranou verzi nočních a ranních událostí a Ichkerat je všechny poslouchal přes sluchátko, zatímco dřepěl o samotě ve své kajutě, než se Daniel dostal až k němu.

„Jenom ji omráčil,“ vrhl se do obrany Olu, jako by potřeboval smést všechny argumenty ještě dřív, než je Daniel vůbec vysloví.

„Proto řešíme napadení, ne zabití,“ zdůraznil Daniel. „Kchrate?“

„Je to černý pasažér. Na lodi nemá co dělat,“ pokračoval pilot.

„Ptám se Kchrata.“

„Prioritou je, aby vzhled šachranských vojáků zůstal v utajení, dokud prezident Sjedenocných národů neurčí jinak,“ pronesl Ichkerat odtažitě, jako by měl před sebou vyšetřujícího akh'riga. *Do mlhoviny, ještě se nestalo, aby zasahující jednotka vysvětlovala, proč zakročila ohledně neposlušného vojáka nebo kohokoli, kdo porušil rozkaz! Lidé jsou divní.* Měl spoustu času utřídit si myšlenky a zanalyzovat své jednání, ale pořád se to v něm míсило. Vztek i pokora. Právo i vina. *Nejsem doma,* upozornil sám sebe, že nad výsledným řešením nemá vůbec žádnou moc. Musí to nechat v rukou lidí.

„Doktorka Guilbertová měla v ruce mobil, aby tvůj vzhled prozradila?“

„Něco v ruce měla,“ namítl rychle Olu.

„Jak dobré máš oči, Kchrate?“ nedal se Daniel vyvést z míry.

„Lepší než ona,“ přiznal pilot, když Ichkerat mlčel. „Ale i tak tam byla tma.“

„Díval by ses na ruce, kdyby před tebou stála polonahá ženská?“ zasmál se dosud mlčenlivý Lionel a Daniel ho zprážil ostrým pohledem.

„Lepší než ona,“ zopakoval nepřítomně Ichkerat a sraštil obočí, když si tu scénu v duchu přehrával znovu. „Jak mohla vidět, kolik mám prstů?“

„Prosím?“ natáhl Daniel krk.

„Na chodbě byla tma,“ potvrdil Ichkerat zřetelně. „A lidé nemají dobrý zrak...“

„Jsem první, kdo ten záznam viděl, Kchrate,“ vyžádal si Daniel jeho pozornost. Otázky, které se mu honily hlavou,

psychologa očividně nezajímal. „Oba piloti jsou ochotní vzít šrám na čele inženýrky Guilbertové na sebe, takže jen na mém rozhodnutí závisí, jestli to nepředám dál. A k tomu potřebuju vědět, jestli nejsi nebezpečný. Na *Ethernalu* jsi zabil dva muže a čtyři zranil. A jen pár týdnů nato jsi teď ublížil někomu dalšímu. Chápeš moje obavy?“

„Na *Ethernalu* jsem zabíjel v sebeobraně, to uznal sám kapitán,“ zavrčel Ichkerat. „A potom jsi po mně chtěl, abych omráčil Chritn. To ti nevadilo, že napadnu člověka?“ oplatil mu jeho jízlivost a Daniel polkl.

„Erin byla podezřelá z trestného činu,“ namítl psycholog pohotově.

„Sarach v podstatě taky. Nebo proplížit se na loď jako černý pasažér a nerespektovat pokyny posádky u vás není trestný čin?“

„Ne tak závažný jako sabotáž,“ potrásl hlavou Daniel.

„A kdo se zaručí, že sem nevstoupila právě s tím záměrem?“

„Je to geoložka, Kchrate,“ ohrnul ret Daniel.

„To tvrdí ona. Já její rozkazy neznám,“ odsekl Ichkerat tvrdě. „Co po mně chceš, Dchaniheli? Jsem šatchranský voják. Plním misi, jak nejlépe dovedu. Tví lidé rozhodli, že můj vzhled je tabu, a ona mě viděla. Aby nevznikl nežádoucí rozruch, omráčil jsem ji. Neměl jsem v úmyslu ji zabít. Moje rána šla přesně tam, kam měla. Zbytek je na vás. Můžete ji držet v bezvědomí až k její základně, nebo ji vystěhovat.“

Daniel si povzdechl. „Věděl jsi, že je na palubě nežádoucí osoba?“

„Samozřejmě.“

„Tak proč jsi opouštěl kajutu a nenechal nás, abychom to vyřešili po svém?“

„Jak jsem měl vědět, že narazím právě na ni?“

„Mám za to, že jsi ji slyšel přicházet,“ nadhodil Daniel.
„Někoho slyšel přicházet,“ namítl Oludotun. „Netušil, že je to ona.“

Ichkerat hleděl Danielovi do jeho zvědavých očí. Najednou neměl pocit, že se ho psycholog snaží zahnat do pasti. Právě naopak. Vypadal, že to chce pochopit. „Neslyšel,“ přiznal Ichkerat a znovu svrátil obočí, aby si události přehrál znovu a pečlivěji.

„S tvým supersluchem?“ Psycholog povytáhl obočí.

„Přes zavřené dveře kajuty?“ pokusil se Olu o záchranu.
„Někoho, kdo se tiše plíží a dává si záležet, aby nebyl odhalen? Nebuď blázen, Danieli. Kchrat je lepší než lidi v mnoha věcech, ale zase z něj nedělej supermana.“

„Nedělám z něj supermana, to zvládáte vy všichni sami,“ ohradil se Daniel. „Já jsem už od začátku ten jediný, kdo mezi lidmi a šachrany nevidí rozdíly, nebo jen minimální. A teď prosím, abyste vy dva odešli. Promluví si s Kchratem sám.“

„Dušan řekl —“ ohradil se Lionel.

„Dušan není psycholog. Zmizte, nebo ten záznam pošlu na *Diamond*.“

Oba se tázavě zahleděli na mimozemského vojáka, a když Ichkerat přikývl, pomalu se odporoučeli za dveře.

„Kdyby to bylo na vaší lodi, slyšel bys ji procházet kolem?“

„Kdyby není podstatné,“ namítl Ichkerat a odvrátil se k oknu s hvězdami.

„Pro mě je. Co se děje, Kchrate? Kde je ten hrdý nezlomný výraz, ta jiskra ve tvých očích? Proč táhneš ocas po zemi? Vypadáš...“ Daniel se zarazil, jako by hledal správný výraz, „...unaveně.“

„Nejsem nejmladší, Dchaniheli.“

„A taky jsi sám.“

„S tím jsem počítal, když jsem sem letěl.“

„Počítat a zakusit na vlastní kůži, to je nebe a dudy,“ uho-
dil Daniel hřebík na hlavičku.

„Špatně spím,“ přiznal konečně Ichkerat. „Možná máte
jinou gravitaci nebo jiné složení vzduchu. Žádný voják ještě
nikdy nebyl mimo obvyklý životní prostor tak dlouho.“

„Spíš mimo svou společnost. Poslouchej, vím, že už jsme
o tom mluvili, ale tohle mi prostě nepřijde jen fyzického rázu.
Rozumíš? Chybí ti přátelé?“

„Nepřátelé taky,“ pousmál se Ichkerat trpce a konečně os-
tře šlehl ocasem, jako by potřeboval do něčeho udeřit. „Když
jsem zachránil Chritn, nebyl jsem připraven odejít do vý-
služby. Ale teď, po šesti letech, bych řekl, že je tahle mise až
příliš dlouhá. Mělo to skončit tím, že ji vrátím mezi její lid.“

„Jak dlouho u vás obvykle trvají vojenské mise?“

„Osmdesát hodin, pokud se neprotáhnou něčím neče-
kaným.“

„Ani nebudu počítat, o kolik se protáhla ta tvoje.“

„Po většinu času jsem to nebral jako misi. Byla to zábava.“

„Zábava s Erin?“ naklonil Daniel hlavu na stranu a jeho
pohled jako by skenoval každou Ichkeratovu myšlenku. „Na
studené základně horší než temný labyrint, kdy jeden výslech
za druhým nebral konce? Tak nějak to řekla a zřejmě to bylo
to jediné, čemu se dá opravdu věřit.“

„Ze začátku to nebylo snadné.“

„Řekl bych, že to bylo peklo,“ zhodnotil to trefně Daniel.
„Pro ni i pro tebe, pokud jsi celou tu dobu stál po jejím boku
a držel ji naživu, jak tvrdí.“

Ichkerat mlčky přikývl. Neměl na to co říct.

„Jenomže s tvým arzenálem je snadné ukočírovat jedno-
ho slabého člověka. Co můžeme ale udělat my, až budeš ve
stejném stavu zoufalství ty, Kchrate?“ Daniel pomalu vyslovil
svou otázku a nespouštěl z mimozemšťana oči.

„To se nestane. Nejsm v její situaci. Mě můžete kdykoli odvézt domů. A taky jsem psychicky odolnější,“ pronesl odhodlaně, ale na Daniela to evidentně nezapůsobilo. *Kolik času strávil sledováním mých tělesných projevů?* napadlo Ichkerata. *Je to psycholog, a už teď je zřejmě tak dobrý jako královna matka.* Ichkerat polkl.

„Věřím, že jsi mistr v sebeovládání. Ale každý má své hranice. Pro tuhle misi není žádoucí, abys je pokoušel. Tady nejsi uvězněn na šest let. A každý ve tvém týmu odpočívá, pokud to potřebuje. Víím, že Erin s tvou dovolenou nesouhlasí, ale ty ji nemusíš poslouchat. Jasně?“

„Rozumím,“ přikývl, ale měl dojem, že to bude potřebovat slyšet ještě několikrát, než bude schopen opravdu ignorovat Erinin zákaz a odletět domů. Mluvit o tom bylo snazší než to udělat. Při té představě se mu vždycky stáhl ocas do spirály.

Daniel ho mlčky sledoval, jako by mu to četl ve tváři. „Dobrá, prozatím to stačilo,“ povzdychl si nakonec a sáhl do jedné z kapes své uniformy. „Tohle jsme vyrobili,“ vytáhl malou zkumavku s čirou tekutinou. „Podle tvých vzorečků.“

Ichkerat viditelně ožil.

„Je to jen vzorek a podstatně slabší, než cos nám nadiktoval,“ zdůraznil, aniž by dal předmět z ruky nebo jen naznačil, že ho Ichkeratovi podává. „Bože, teď si připadám jako překupník,“ vyprskl náhle.

„Otestuju pár kapek a provedu důkladnou analýzu reakce mého těla,“ ujistil ho Ichkerat uvědoměle.

„Já víím, že ve svém věku nepotřebuješ kázání,“ přikývl Daniel. „Tak si to neber osobně. Jsem prostě psycholog, bezpečí posádky této lodi leží z velké části na mých bedrech. Nemůžu dopustit, aby tento tým nefungoval. Aby ho něco rozkládalo zevnitř, jestli mi rozumíš. A taky nemůžu dopustit,

abys zemřel nebo zešlel, nebo — co já vím, jaký to bude mít účinky?“

„Nic moc, jestli jste to nařídili,“ podotkl Ichkerat a přiměl se k úsměvu.

„Raději bych souhlasil s alkoholem,“ povzdechl si Daniel, ale konečně natáhl ruku, aby látku Ichkeratovi podal. „Jestli tě můžu prosit, po celou dobu působení toho —“

„Fechu.“

Daniel přikývl. „— neopouštěj kajutu a přemýšlej o tom, co jiného, lepšího, zdravějšího by pozitivně ovlivnilo tvůj psychický stav. Jinak si promluvíme zase večer, souhlasíš?“

„Jistě.“ Ichkerat skryl drobnou zkumavku v mohutné dlani.

Daniel s obavami v očích zaklepal na dveře kajuty, které se ihned otevřely. Bezpečnostní izolace mimozemského tvo-
ra stále trvala. „Tady na panelu si nastav režim Nerušit,“ poradil mu ještě.

Když dveře cvakly, Ichkerat zvedl látku k očím. Protřepal obsah a sledoval droboučké bublinky, které se tím uvnitř utvořily. Vypadalo to jako fech. Nadzvedl víčko a obezřetně přičichl. Vonělo to jako fech. Zahleděl se dovnitř a zhluboka se nadechl. Pak zkumavku zase zavřel a schoval do opasku. Škoda, že mu do vylepšeného chapadla nedali také nějaký analyzátor, aby měl jistotu. Nicméně už jen ten pocit, že má první pomoc na dosah, ho příjemně uvolnil.

Natáhl se na matraci a zavřel oči. Dokud si lidé budou myslet, že je pod vlivem drogy, dají mu konečně pokoj a on se pořádně vyspí. Tu tekutinu si nechá na později, kdyby na tom byl ještě hůř.

2. ČAS

O 3 ROKY DŘÍVE

Píplo to, zámek cvakl a potom se dveře rozjely do strany. Yatchkren jedním pohybem prstu uzavřel dokument, který měl před sebou rozložený na pracovní ploše stolu, a vzhlédl. Jediný zdroj světla pohasl, ale to mu nevadilo, měl totiž na očích brýle pro noční vidění.

Jeho vysoký bratr vstoupil. Automaticky obtočil ocas kolem levé nohy, aby ho uzavírající se dveře neskříply. Mimoděk přelétl pohledem celý Yatchkrenův pokoj, jako by se ujišťoval, že jsou zde sami, a pak se na něj zadíval. Tma, která v pokoji panovala, ho nepřekvapila. Stačila setina vteřiny, aby si způsobil oči. „Další prohlídka?“ zeptal se.

Yatchkren přikývl. Znali se tak dlouho, a přesto mu dnes při pohledu na něj přešel mráz po zádech. Nezáleželo na slovech, ani na tom, kolikrát mu Ichkerat zachránil kůži před matkou nebo ho dostal z bryndy divokého dospívání. Byly věci, ve kterých mu nedokázal věřit tak bezmezně jako jiným členům rodiny. Sken duše ani náhled do budoucnosti neměl, aby zjistil, co se uvnitř šatchranského vojáka odehrává.

„Svlékní se, prosím,“ pronesl. „Věci nech za dveřmi.“ Yatchkren sklopil oči ke svému elektronickému deníku a vyhledal nejnovější záznamy Ichkeratova těla. Pak vedle rozvinul detailní plány hrudního chapadla s cestičkami bioakrinové sítě a symboly vrostlých slotů pro poloexterní nástroje. Jen občas zvedl pohled, aby zkontroloval svého staršího bratra. Pak stáhl jas interaktivního projektoru na minimum, takže byly linky a písmena jen těžce rozpoznatelné. Nevadilo mu to.

Sám ty dokumenty znal nazpaměť a Ichkerat viděl perfektně. Hlavou mu letěly desítky slov a frází. Co říct? Kam až může zajít?

Dveře cvakly podruhé, jak Ichkerat vynesl oblečení ven a zase se vrátil. Pak nastalo tíživé ticho.

Yatchkren do něj zabodl pátravý pohled a změnil nastavení brýlí. Nátepník Ichkerat neměl, ani rodový prsten. Tuhle hru už znal. Jen na krku se mu cosi lesklo.

„Co je to?“ zeptal se s podezřením Yatchkren. „Řekl jsem všechno dolů.“

„Je to čisté,“ namítl Ichkerat. „Dala mi to Chritn.“

„Tím spíš to nech za dveřmi,“ pronesl rozladěně Yatchkren a sledoval, jak si jeho bratr povzdechl. Pak zvedl ruce ke krku, rozepnul jemný řetízek a schoval lesklý symbol do dlaně. Odnesl ho k ostatním věcem, a když se vrátil z chodby, zvedl ruce a roztáhl prsty. Nakonec se pomalu otočil, aby se mohl Yatchkren přesvědčit, že u sebe už nic podezřelého nemá.

„Proč jsi to, u všech zatracených, udělal?“ vyjel na něj Yatchkren okamžitě.

„A co?“

„Přesvědčil jsi matku, aby na lidské území poslala tebe?“

Ichkerat naklonil hlavu na stranu a sraštil obočí. Vzápětí se mu přes rty mihl náznak úsměvu. „Ne.“

Yatchkren sevřel ruce v pěst. Ichkerat nemíval ve zvyku lhát.

„Možná to byla Chritn,“ přidal Ichkerat na vysvětlenou. „Proč bych ji nemohl odvézt já? Slíbil jsem jí to.“

Čest, došlo Yatchkrenovi. Ta hlavní, podstatná, ale někdy až příliš otravná vlastnost vojáků. Každý slib je jako zákon. A ten první slib — věrnost rase — skládají už v osmi letech. Pak ho neustále opakují, aby se jim vlil snad až do krve.

„Zařídíš, že odletí. Už tím je to splněno. Tvou osobní přítomnost to nevyžaduje.“

„Znám naši matku,“ odhalil Ichkerat ostré zuby. „Kdo ví, co na ni během letu zkusí, pokud nebudu poblíž —“ Věta nezněla dokončeně, protože Ichkerat náhle semkl rty.

„Abys ji chránil?“ dopověděl Yatchkren a najednou si nebyl jistý, jestli je tenhle Ichkeratův posun přínosem, nebo ne. Dřív jeho bratr neznal nic jiného než blaho a bezpečí své matky, rodiny a rodné planety. Přesně v tomhle pořadí. Nikdy k nikomu nepřilnul, komu by ukrojil kousek ze své věrnosti. Tudíž ani nikdy nezažil ten pocit, kdy si musí vybrat, komu z ní bude patřit víc. Jen on a matka. Neskutečně pevný vztah. Ohrozil ho jen, když žehlil Yatchkrenovy průšvihy, ale to byly víceméně dětinské hlouposti.

„Oba víme, o co matce jde,“ odfrkl si Ichkerat. „Kdyby mohla, vezme si skok násilím.“

„A o co jde tobě?“

Ichkerat překvapeně zamrkal. „Dokud není mezi lidmi a šachrany podepsaná mezirasová smlouva, jsem jediný, komu může Chritn věřit. Po všem, co zakusila, jsem jí slíbil, že budu hájit její zájmy —“ Znovu nechal větu jen nakousnutou.

„Víc než zájmy vlastní rasy?“ vyzvídal Yatchkren.

„Krádež cizí technologie nás není hodna. O nic nepřijdeme, když skok získáme o pár let později obchodní nebo diplomatickou cestou.“

Yatchkrenovi neuniklo, že Ichkerat odpověděl zcela automaticky, bez sebemenšího zaváhání. Což znamenalo, že tyto otázky už si v sobě vyřešil, takže o svém rozhodnutí nepochyboval. Mlčky si staršího bratra měřil pátravým pohledem. Znělo to slibně.

„Jen dohlédnu na to, že se v pořádku vrátí domů,“ pokračoval, když na to Yatchkren nic neřekl. „A že vše proběhne,

jak má. Se mnou bude v bezpečí. Můj život by matka neohrozila.“

„Opravdu?“ vyprskl Yatchkren a netrpělivě poklepal prsty po desce stolu. Nepatrně zvýšil jas a o krok ustoupil.

Ichkerat to pochopil a přiblížil se. Pozorně si prohlédl dokumenty.

„Tvoje nové vylepšení,“ osvětlil mu vrchní genetik.

„K čemu? Už jsem mimo službu,“ zamumlal Ichkerat. Odmítnout důrazněji by si nedovolil, dokud nevěděl, odkud ten rozkaz přišel.

„Matka pošle Erin zpět v cestovní jednotce. S doprovodem, který jí zajistí přežití.“ Yatchkren natáhl ruku, aby ukázal na jednotlivé sloty inženýrských nástrojů. „Vzduch, výživa, umělý spánek.“

„Máme málo lidských lodí?“ ohrnul rty Ichkerat.

Nechápe to, uvědomil si Yatchkren. *Nemá nejmenší tušení.* „Každou potřebujeme na vlastní pokusy, pokud diplomacie selže.“

Yatchkren sledoval, jak se Ichkeratova tvář stahuje potlačovaným vzdorem. Stejně reagoval i jeho ocas. Operativní zásah do těla se mu očividně nelíbil. „To je hrudní chapadlo,“ pronesl a bylo znát, jak trhl levým ramenem i krkem, jako by se ujišťoval, že citlivý orgán je na svém místě.

„Odřízneme ho, vložíme kořen bioyakinové sítě a necháme prorůst svazky bioyakinu pro dvanáct slotů. Jako u inženýrů,“ shrnul mu to Yatchkren.

„A mozek?“ zvedl oči ke svému bratrovi. Chvěly se v nich obavy.

„Ovládání budeš mít v nátepníku.“

Viditelně se mu ulevilo. „Tak to má matka asi promyšlené,“ přikývl znenadáni.

„Je ti sedmdesát,“ připomněl mu genetik.

„A? Aktivní věk vojáků šestnácté generace se má posunout.“
„Ichkerate —“

„Jestli mě při té operaci nezabiješ, tak poletím,“ pronesl až nečekaně ostře. „Slíbil jsem to. A jsem rád, že se Chritn podařilo dojednat obchod.“

„Jaký obchod?“

„Jak jsi řekl, když diplomacie selže, začneme s vlastními testy skoku s pomocí lidských lodí. Zagharch má část těch propočtů. Co ale budou mít lidé?“

„Tvoje mrtvé tělo?“ utrousil Yatchkren a málem přitom zaskřípal zuby.

„Evidentně,“ přikývl Ichkerat a jeho tvář zůstala ledově klidná. „Pokud by ta — nepřímá krádež, jak to nazývá matka, vyvolala válku, budou alespoň vědět, co jsme zač a jak se bránit. Přejde mi to fér.“

„Nějak moc jsi k lidem přilnul.“

„Nedali jste mi na výběr kvůli té vaší špinavé hře,“ odsekl a ocasem šlehl tak, že by to Yatchkren mohl vnímat jako předzvěst útoku. Vzápětí se ale Ichkerat ovládl a přimkl špicí k lýtku. „Ještě něco máš na srdci, o čem matka nesmí vědět?“

„Diplomacie je špinavá hra, Ichkerate. Byla, je a vždycky bude. A jestli odletíš, budeš se na té krádeži podílet, aniž o tom budeš vědět,“ vybalil to Yatchkren.

Ichkerat strnul.

Yatchkren se zhluboka nadechl a opřel třesoucí se ruce o desku stolu. Naklonil se nad připravené dokumenty a v duchu se pomodlil ke všem ctnostným patronům, aby neudělal chybu. „Vzduch, výživa a umělý spánek,“ pronesl znovu. „Ale slotů je dvanáct.“

Ichkerat ještě chvíli vypadal jako socha. Jako stroj, který vyrobila matka a který na nic nemá právo. Takto ztuhl, kdykoli se dostal do slepé uličky. Prostě začal vše ignorovat.

Mnohdy dokonce opravdu nevnímal. Nejhorší to bylo při veřejném představení dvěma spřáteleným rasám. Zahrnuly matku otázkami tak nevhodnými, že měl Yatchkren pocit, že Ichkerata vnímají opravdu jako jen stroj potažený masem. A on se jím tehdy téměř na hodinu opravdu stal.

„Dvanáct,“ zopakoval v naději, že ho to probere. Přece má řešení. Ne stoprocentní, ale aspoň něco.

Prvorozený se konečně ostře nadechl a sklouzl pohledem, kam Yatchkren ukazoval. „Skeny veškerého známého vlnění a fyzikálních jevů?“ odhadl s úšklebkem.

Yatchkren zachmuřeně zavrtěl hlavou a Ichkerat pomalu přistoupil blíž. Přejel prsty po jednotlivých ikonách. Yatchkren téměř slyšel, jak skřípe zuby. Konečně to pochopil.

„Nátepník, zbroj i cestovní jednotka budou v neustálém spojení se základnou,“ vysvětloval bratrovi. „I kdyby nic nevyšlo, bioyakrinová síť umírá poslední. Stačí prosba, aby v případě tvé smrti Erin co nejrychleji vrátila tvé tělo truchlící matce. Jakmile lidé použijí skok, budeme o něm vědět všechno.“ *Tak se opravdu staneš strojem*, dodal už v duchu.

„Když ne já, kdo poletí?“

„Zagharch.“

„To je inženýr. Ve své výbavě může mít třikrát víc skenů než já v jednom chapadle,“ vyprskl Ichkerat.

„Zagharch už v tom umí chodit,“ naznačil Yatchkren, ale voják sraštil nechápavě obočí. „Odpojí se.“

„To můžu taky.“

Yatchkren si představil, jak by to Ichkerat provedl, a udělalo se mu nevolno. Byl by toho opravdu schopen?

„Děkuji za varování, bratře,“ pronesl Ichkerat. Přitiskl si tři prsty k hrudi a pak je nabídl Yatchkrenovi.

„Bchatgar Roch'Dharogh usmrtil dvě série vojáků, Ichkerate,“ zašeptal Yatchkren a ruku nezvedl, aby se s bratrem

spojil ve smířlivém gestu. „A z třetí série poškodil základní výbavu genů, aby zemřeli do prvního měsíce stáří embrya.“ Zvedl pohled od stolu, aby se zadíval bratrovi do ledových očí. Zkoumal, jestli si krvavou historii rodu z hodin dějepisu pamatuje. „Vojáků bylo hodně, prodej vázl. Ve společenství panovala krize. Krvavá královna Uškchetnara plánovala útok na mlhovinu.“

„Co to má společného se mnou? Nebo s Chritn?“

„Udělal to, aby snížil počty vojáků a zabránil královně poslat starší série na jistou smrt. Zbytečnou a bolestivou smrt v hlubinách Jakhtanoidské mlhoviny. Máš pocit, že lidský skok nám přinese něco jiného?“ Yatchkren se s povzdechem posadil. „Členy tvé generace to dostane dál, hlouběji do mlhoviny, ale smrti neuniknou. Anebo se úplnou náhodou trefí a vyvolají válku. To bys chtěl? Jsi prvorozený, pořád jsi za ně zodpovědný,“ zahrál na jeho čest. „Matka už je stará. Teď už jí nevysvětlíš, že mstít se po dvanácti stech letech je šílenství. Je přesvědčená o tvé dokonalosti a přála by si důkaz, že její dílo je vrcholem šatchranské historie. S věkem myšlení zkamení.“

Ichkerat opatrně přikývl, ale pak se odvrátil a jeho ocas se několikrát zhoupl do strany. Nakonec se jeho ramena zvedla dlouhým povzdechem, než se k bratrovi otočil nazpět. Zdálo se, že je ochoten ještě chvíli naslouchat.

„Lidé jsou fajn,“ pokračoval Yatchkren a malá naděje mu rozehrála pokleslou duši. „Spojenectví jsou důležitá. Otevře nám to nový trh. Ale k čemu je nám cizí technologie? Nikdy jsme si od druhých ras nic nevzali.“

„Co na tom může změnit Zagharch?“

„Deaktivuje své skeny a koupí nám čas. Projednat smlouvy, vybudovat základnu, utvořit fungující smíšené týmy — to všechno zabere minimálně deset let, v lepším případě dvacet.“

Navíc o tom skoku hodně ví. Bez něj a Erinina deníku se to tu nepohne.“

„A mezitím matku sesadíš?“ zašeptal Ichkerat s podezřením.

„Mám ji rád stejně jako ty, bratře,“ zamračil se Yatchkren. „Sama za pár let odstoupí. A její místo zaujme Šekchretwria.“

„A to je záruka míru?“

„Ona si toho ne-jakhtanoida alespoň prohlédla,“ vynesl Yatchkren svou nejvyšší kartu. Až pozdě si uvědomil, že to byla chyba.

Ichkerat sevřel rty. Ostrá špice jeho ocasu vyrazila do podlahy dlouhý zářez. „Byl v jakhtanoidské lodi. Měl to jejich odporný brnění. A málem mě zabil,“ zavrčel až nezvykle agresivně.

„Uvnitř —“

„Nic jako ne-jakhtanoid není!“

Yatchkren okamžitě polkl další poznámky o tom, co zjistil. A náhle mu bylo jasné, proč nikdo nic neví. Stála tu proti němu pevná černá zeď. Pár mrtvých přátel, pár škrábanců do černé tuhé kůže, a laciná nenávisť je na světě. A s ní i jednoduchý rozkaz: zabít, zničit, nenechat ani buňku jako důkaz. *Neměl jsem vám tu bestii vozit!* řval Ichkerat tenkrát, těsně po pitvě. Yatchkren i Šekchretwria věřili, že časem ten šok vstřebá a začne se na to dívat i z druhé strany. Začne si třeba klást otázky... Nestalo se to. Nikdy se to nestane. Jakhtanoidi jsou nepřátelé číslo jedna. Tečka.

Stočil pohled ke svým nákresům a poznámkám. Ty žluté znamenaly nebezpečné body operace, možné komplikace a ohrožení Ichkeratova života. „Všechno se mění, ať už se ti to líbí, nebo ne,“ zašeptal. „Ichkerate, já tě prosím,“ pronesl, co nikdy v životě neprodral přes rty. On byl čistý šachran, zatímco Ichkerat jen voják. Tím bylo jednoznačně stanoveno,

kdo rozkazuje a kdo poslouchá. Yatchkren sám sebe těmi slovy překvapil, ale už je nemohl vzít zpět. „Prosím tě jako bratra. Útok není správná cesta. Sám to moc dobře víš. Proto jsi přece zachránil Erin.“

Ichkerat se odvrátil. Udělal krok ke dveřím. Yatchkren měl dojem, že pod nohama se mu hloubí hrob. Nepřesvědčil ho. Ta pouta, kterými ho Chratakhriet svázala, rozlomit prostě nelze. Prvorozený voják je prokletí. Ještě zatepla to vyslepičí matce, a Yatchkrenovy dny jsou sečteny. Pokusil se matce zničit její plány. Takové jednání se neodpouští. Zvláště pokud jde o jakhtanoidy a otázku dvanáct set let staré křivdy.

„Jak můžu odmítnout matčin rozkaz?“ ozval se jeho bratr měkce.

„Je ti sedmdesát. Svou službu jsi ukončil,“ svitla Yatchkrenovi naděje. „Sepíšu všechna proti. Postačí, když mě podpoříš.“

„Ukážu tím strach.“ Ichkeratův pohled se zabodl do genetika.

„Ve světle širší perspektivy je to projev síly,“ pokusil se argumentovat, ale hlas měl nejistý.

Ichkerat upíral modré oči na bratra. Jeho tvář byla děsivě nečitelná a ocas se ani nezachvěl. „Jestli to nevyjde, budeš mě muset zabít?“

„Raději tebe než tisíce nenarozených,“ přikývl Yatchkren s předstíranou rozhodností. Ale srdce v hrudi se mu rozplakalo. *To nedokážu*, blesklo mu hlavou. I on měl v sobě nezlomitelná pouta.

Ichkerat znovu opřel prsty o hrudník a natáhl ruku k bratrovi. Yatchkren to gesto zopakoval. Pak už jen sledoval, jak se dveře rozevřely a černý voják zmizel ve světle chodby. Ale ani po cvaknutí zámku nedokázal odtrhnout oči od místa, kde ještě před chvílí stál.

Tahle doba je šílená, napadlo ho. Po každém z nich chce, aby se nejen změnili, ale snad i úplně převrátili. Copak by Yatchkren dokázal zabít ty malé bezbranné tvorečky, na jejichž příchodu na svět se vždy víc než svědomitě podílel? Copak by se prvorozený voják mohl vzepřít rozkazu nebo zradit svou matku? Copak by královna mohla namísto boje zvolit komunikaci s odvěkým nepřítelem? A přece alespoň jeden z nich to dokázat musí, aby byl zachován mír. Jeden musí zdánlivě nemožné proměnit ve skutečnost.

Yatchkren se zachvěl, ale rychle potřásl hlavou, aby zahnal tíživé myšlenky. Zavřel Ichkeratův sken i svoje poznámky, nato se zvedl. Musí zajít do prenatalní laboratoře, aby se uklidnil. Tichý tlukot srdce a drobné pohyby nenarozených ho bezpečně ukolébají ke spánku.

Yatchkren vstoupil do matčiny osobní komnaty a přelétl očima všechny přítomné. Byl tu postarší štíhlý inženýr Rghaz zodpovědný za nastavení cestovní jednotky. Jeho chapadla obtěžkaná nejnovější technikou byla uchycena do slotů na ramenou, aby tu tíhu vůbec unesla, nebo aby se při chůzi nebo jiném pohybu s citlivými přístroji nic nestalo. Druhá zde stála Šachezwa, rodinná lékařka, která měla na starosti zdravotní stav celé královské rodiny včetně Ichkerata. Přes své mládí nosila vlasy vždy stroze stažené do drdolu. Měla bystré oči, ale jinak její tvář nikdy neprojevila sebemenší emoce. Další klíčové osoby jednání, Zagharch i Ichkerat, chyběly.

Yatchkren zabloudil pohledem k Rghazovi. Inženýr upíral pohled kamsi do stínů rohu místnosti a něco žvýkal. Nebo jen tiše skřípěl zuby. Čelo měl nakrabacené a obočí stažené. Na Yatchkrena se ani nepodíval. *Něco není v pořádku*, napadlo předního genetického inženýra.

Pak rudým závěsem vstoupil Sechmegh, královnin osobní strážce. Za ním vplula sama královna Chratakhriet Zekh¹-Dharogh, za jejímiž zády se roztahoval temný stín jejího prvozeného syna.

Bylo jasné, že s ním bude chtít mluvit, utěšoval Yatchkren sám sebe. Nebylo neobvyklé, že si královna před hlavním jednáním vyžádala osobní konzultaci s kýmkoli, koho se schůzka týkala. Někdy si dokonce postupně promluvila se všemi. Tentokrát Yatchkrena vynechala, což znamenalo jen to, že ji jeho názor nezajímal. Bohužel z Ichkeratovy tváře se nedalo vyčíst, jakou má Yatchkren naději.

Královna se usadila za stůl a nedočkavě poklepala prsty do desky.

Yatchkrena to probralo ze zamyšlení a rychle před ni položil svůj holografický deník. Nechal po desce rozvinout sken Ichkeratova těla. Ale namísto časové osy operace a následného tréninku, kterou si chtěla královna ujasnit, otočil stránku na detailní kroky růstu nového chapadla s vyznačenými kritickými body.

„Co to má být?“ zvedla k němu Chratakhriet ledový pohled.

„Možná rizika Ichkeratovy operace,“ pronesl, jako by opravdu věřil, že to nepochopila.

Královna naklonila hlavu na stranu na znamení, že její otázka nebyla zodpovězena.

„Je mu sedmdesát. Je mimo službu. Nesouhlasím s tím s ohledem na jeho věk a na plýtvání finančních prostředků Ašchtry,“ přednesl co nejkliidnějším hlasem.

„Najednou tě zajímá rozpočet? Kolik zmetků jsi nezachránil minulý měsíc?“ připomněla mu, kde a jak velmi nezodpovědně plýtvá penězi on. Vzápětí zamlaskala, aby ho snad napadlo odpovídat. „Pojede tam Ichkerat.“

„A co Zagharch?“

„Ten má jiné úkoly,“ pronesla a hlasité zacinkání kovů za Yatchkrenovými zády ho upozornilo, že Rghaz něco ví.

„Také bych dala přednost tisícům jiných šestnáctek,“ ujistila ho královna pevným hlasem, „ale Erin nikoho jiného nechce. Obchod byl uzavřen.“

„Jestli Ichkerat zemře —“

„Banální operace pro někoho, jako jsi ty, můj milý,“ potřásla hlavou a zběžně prolistovala jeho poznámky. Pak zvedla ruku, aby ho pohladila po tváři. „Ty tyhle začátečnické chyby neděláš, že ne?“

„Já?“

„Dočasně tě odvolávám z vedení Ašchtry. Povinnosti přesuň na někoho důvěryhodného a hned zítra ráno provedeš odříznutí. Ty osobně.“

Yatchkren zabloudil pohledem ke svému bratrovi. „Ty s tím souhlasíš?“

„Prvorozený voják nové generace byl zrozen, aby posouval hranice,“ nenechala ho královna odpovédět. „Teď myslím fyzické hranice. Bioyakrinové hrudní chapadlo je dokonalé vylepšení. Je Ichkeratovou povinností to pro ostatní otestovat. Navíc ta operace celkově prověří jeho zdatnost. Chci aktivní službu vojáků šestnácté generace prodloužit. Tahle,“ královna chvíli hledala to správné slovo, „nečekaná komplikace je nakonec velmi přínosná.“ Znovu pohlédla na svého prvorozeného a po tváři se jí mihl spokojený úsměv.

Ichkerat ani nemrkl.

„Zagharch by dokázal otestovat lidské lodě, aniž by spouštěly skok,“ zašeptal Yatchkren. „Je to výjimečný inženýr.“

„Ichkerat se to také naučí,“ pronesl Rghaz a Yatchkren se překvapeně otočil.

Tak on taky? Kolik jich dokázala Chratakhriet přes noc získat na svou stranu? ptal se sám sebe. Nakonec sklouzl pohledem k Sechmeghovi, který byl hlavním královním štítem i zbraní, jako by si potřeboval přeměřit, jakou má proti němu šanci. Ne že by myslel na útok. To v žádném případě. Ale aspoň od plic vyřvat naplno nesouhlas kdyby mohl. Pak se přiměl polknout hořké sliny a s potřesením hlavy obrátil interaktivní listy svých poznámek.

Jak se pomalu vracel na své místo v řadě královních vyvolených, v duchu si spílal. Měl by se opět začít účastnit rodinných každodenních setkání u jídla. Z očí, gest a drobných náznaků by vytušil, co se děje nebo k čemu se schyluje. Jenomže dokud sem nezavítal lidský host s tou prokletou převratnou technologií, vše poklidně plynulo ve svých zaběhnutých kolejích. A on nerad sledoval rodinné přetahování o vliv. Přišlo mu to jako ztráta času.

Vyslechl si Šachezwiny připomínky. Zapsal si Rghazovy požadavky na změnu dvou slotů. A ke každému časovému bodu přidal prodlevu několik hodin až dní. Ichkerat nebyl nejmladší. V tomto věku ještě nikdy vojáka nevylepšoval. Investice do jakékoli technologie prostě příliš převyšovala návratnost.

Aktivní povinná služba vojáků byla třicet pět let. Poté se mohli rozhodnout, jestli na hranicích zůstanou, nebo zvolí jiné místo, či dokonce zaměstnání. Ne že by slábli nebo ztráceli něco ze svých jedinečných schopností. To jen zkušenost šatchranům ukázala, že voják, který vnímá příslib volnějšího života v relativně mladém věku, kdy si toho ještě hodně užije, je spokojený a velmi oddaný voják. Bohužel psychicky naprogramovat nešli. Každý z nich měl nějaký talent nebo nadání a s tím spojené sny, čemu by se mohl věnovat, nebýt vojákem. Jen přibližně čtyřicet procent odcházelo až v pěta-

šedesáti. Drtivou většinu těchto veteránů přitom tvořili vojáci Ašchtry stvoření z genů vládnoucí rodiny. A navíc jakýkoli úraz po dosažení padesátky znamenal automaticky ukončení služby.

Ichkerat sám tenhle zvyk už třikrát porušil a Yatchkren si vždycky říkal třikrát a dost. Teď to měl udělat počtvrté, jenomže tentokrát nešlo jen o zranění, ale o mnohem větší změnu v jeho těle.

Yatchkren se rozhodl matku při odchodu nepozdravit. Na protest. Zato se svým nátepníkem jakoby nechtěně dotkl Rghazova ramena. Snad zavadí o správný senzor, který mu předá od inženýra zprávu o tom, kde se sejdou, aby projednaly další postup.

Usilovně se snažil nepodlehnout zvědavosti a počkat s prohledáváním příchozích zpráv, až bude v bezpečné hradbě kóji laboratoře pro prenatální mutaci. Vzhledem k citlivosti tamního vybavení nehrozilo, že by vrnění přístrojů narušovaly odposlechy a jiné dotěrné signály. Soustředil se tak moc, že když rozrazil dveře královniny komnaty, aniž by chtěl, narazil na cizí hnědé oči.

Lidská velvyslankyně pod jeho přísným pohledem nejspíše zamrkala a roztřeseně provedla základní pozdrav. *Mrcha*, pomyslel si Yatchkren a její gesto opětoval jen velmi ledabyle. *Nemá ani ponětí, kolik toho pokazila*. Pak mu výhled zaočnila široká černá ramena jeho staršího bratra, který si za ní pospíšil. Jeho tvář se ale zdála být až příliš měkká, když na ni pohlédl. Jejich prsty se setkaly s lehkostí sourozenců. Do konce si dovolil přejet kůží nad hrotem ocasu po jejím lýtku. Nenápadně a velmi krátce.

Yatchkren se na vteřinu zarazil. Mohlo to něco znamenat? Mohla by pro něj být víc než královna matka? Slíbil bránit její zájmy. Jak daleko je ale při tom ochoten zajít?

„Mám se bát?“ zašeptal kousek za ním královnin hlas protkaný stářím.

„O jeho srdce určitě,“ uklouzlo mu. „Je mu sedmdesát,“ dodal vzápětí, aby si Chratakhriet nemyslela, že si té drobné náklonnosti v chování Ichkerata všiml. „A o Aščtru také,“ obrátil k ní vyčítavý pohled. „Už léta jsem neměl dovolenou, protože nemám komu předat své povinnosti.“

„Jistě,“ ohrnula ret. „Zmetky nikdo zachraňovat nechce, můj drahý.“

„A vyřazené vojáky nebude chtít nikdo vylepšovat.“

„Proto jsem ten úkol dala tobě. Předej jen ty podstatné úkoly, Yatchkrene. Schopných osob máš kolem sebe dost. Nchamiria, Hdawer,“ navrhla hned dvě jména. „A co takhle Fchašera? Už dlouho jsi ji nepozval na večeri.“

„Už půl roku tu není. Užívá si mateřství,“ připomenul jí podrážděně.

„Jaká škoda,“ předstírala povzdech. „Jaká škoda,“ zopakovala po chvíli, kdy jen zkoumavě přejížděla pohledem jeho tvář. Pak konečně odplula za dalšími povinnostmi.

Yatchkren jen potřásl hlavou. Nehodlal jí připomínat ještě i svůj věk. Na osobní rodinu už bylo trochu pozdě. Ale překvapilo ho, že to dávno nevzdala.

Krapet rozhozen dorazil do laboratoře, kde vrnění citlivých přístrojů narušoval jen pravidelný tlukot srdce všudypřítomné virtuální matky. Natáhl krk, aby viděl nad přepážky jednotlivých kójí, přitom si nahlas odkašlal. Nakonec se ještě otočil k displejům na stěně nad operačními pulty, aby novým datům věnoval pár vteřin předstírané pozornosti, než si bude jist, že je zde opravdu sám. Už několikrát se stalo, že ho překvapila nějaká tichá kolegyně.

Ale ještě než mohl sklouznout pohledem k nátepníku, zarazil se nad nejnovějšími údaji. Arytmie u jednoho z nej-

zdravějších plodů byla podezřelá. Vydal se do kóje, aby překontroloval přístroje a jejich připojení. Stáhl data do deníku a ten se automaticky rozhodl dešifrovat skrytý vzkaz.

Otestovala nátepník, stálo tam několik vteřin, než věta zmizela.

Yatchkren překvapeně zamrkal. Falešná arytmie, došlo mu a okamžitě se mu ulevilo. Vzápětí ho ale sevřelo oprávněné rozhořčení, že si Rghaz dovolil štourat se v rizikových plodech kvůli nicotnému vzkazu. Potom si ale uvědomil, že situace, v níž se ocitli, byla pravděpodobně natolik ošemetná, že neměl na výběr. Raději se rozhodl soustředit se na fakta. *Otestovala nátepník*. — *Kdo? Královna?* — „*Jaká škoda,*“ vzpomněl si na její poslední slova a on si až teď uvědomil, kde spočívala její ruka. „Do mlhoviny,“ procedil přes zuby. Jak to, že si toho nevšiml? To ho rozhodila ta cizinka. Proč na Ichkerata čekala v před-sáli? Copak nemohla zůstat v pokoji? Bezmocně sevřel pěsti a znovu se vrátil zpět k obrazovkám. Další podezřelou aktivitu už ale neodhalil. Bude muset počkat, až ho Rghaz sám nějak kontaktuje. Ale než to udělá, než spolu něco vymyslí, uběhne příliš mnoho času a Ichkerat má jít pod nůž hned zítra ráno.

Yatchkren neochotně přejel prsty po nátepníku, aby svolal nejdůvěryhodnější osoby svého týmu. *Nchamiria, Hdawer...* Zarazil se, když zjistil, že ho napadla úplně stejná jména, která zmínila Chratakhriet. *Matka má až příliš dobrý přehled o zaměstnancích. Stále se snaží být se vším v kontaktu a kupodivu se jí to daří. Ještě Rahrštan*, přidal další jméno. *A určitě i Tcharia*. Tě by svěřil svůj vlastní život, pokud by měl přijít o hrudní chapadlo. Zvolil vhodný čas, aby se i oni mohli na zvláštní schůzku nějak připravit, a pak se ponořil do běžných problémů těch malých nenarozených bytůstek v prenatalních vacích. Přitom se snažil nemyslet na to, co s nimi bude, pokud nad nimi nebude moct bdít dnem i nocí jako doposud.

„To si, u všech zatracenejch, děláš legraci,“ pronesla Tcharia velmi pomalu a na každé slabice si dávala záležet, aby ji doprovodila opravdu procítěným zavrčením. Nicméně plíšek s rozpisem nových úkolů, který jí právě předal, neutopila v ovocném stříku, který měl na stole, ani nepohodila k jeho nohám a nedupla na něj.

„Je to rozhodnutí Jejího Veličenstva,“ odvětil Yatchkren odměřeně, aby nedal najevo, že její pocity sdílí.

„Tvoje matka je s prominutím —“

„Neříkej to,“ skočil jí včas do řeči. „Je to královna. Myslí si to taky, ale nic s tím nenadělám.“ Zpříma jí hleděl do rozhořčených očí a pokoušel se mít svůj vlastní pohled ještě tvrdší. Pochyboval, že se mu to daří, vzhledem k tomu, že se s ní kdysi dost vážně zapletl. „Ichkeratovo vylepšení má diplomatické pozadí. On sám bude klíčovou postavou budoucích mezirasových styků s lidmi. A kromě toho jde o extra vybavení, které se zřejmě promítne do všech následných sérií sedmnácté generace,“ zaměřil se na klíčové argumenty.

„Prvorozenej nebo ne, je to vyřazenej voják.“

„Ještě do výslužby neodešel.“

„Ale měl by! A ty po mně chceš, abych ze dne na den opustila desítku podstatně mladších.“

„Jejich operace může provést kdokoli jiný.“

„Zvorat je může kdokoli jinej! Pomocť jim umím jen já, proto jsou tady,“ přidala i ostrá gesta.

„Jestli je to nezbytné, obětuj svůj volný čas. Bude dobře zaplacen.“

„Já nejsem ty, Yatchkrene. Mám rodinu. Čtyři děti, jestli jsi to postřehl — to je můj volnej čas.“

„Zítřa v deset mi budeš asistovat,“ trval na svém Yatchkren. Nemohl jí ustoupit. Pak už by jí ustupoval pořád a zů-

stal by na všechno sám. „Máš tam jen jednu operaci, jestli se nepletu. Přesuň si ji na dřív nebo na později, to je mi jedno. Ale v deset budeš u mě. Dle přání královny provedu první řez já. Všechny další kroky pak povedeš ty. Osobně. Hodinu za hodinou, den za dnem. Budeš jeho hlavní lékařka.“

Odmítavě založila ruce na prsou.

„Pochopitelně tu budu také při každém tvém zásahu,“ nechal ji vstoupit mu do řeči. „Ichkerat je moje záležitost. Ale potřebuju u něj především tebe. Co opustil krizové oblasti hranic Šatchranské říše, se specializuju jen na prenatalní vývoj, to víš. Dospělí jedinci jsou tvoje parketa.“

„Dospělí,“ vypíchlá. „Jsem ráda, že si to pamatuješ. Dospělej znamená do pětapadesáti let.“

Yatchkren stočil svůj pohled na zbývající tři členy dnešní porady. Nechtěl se hádat a nemohl s ní diskutovat. Nikam by to nevedlo. „Nchamirio, projdi můj harmonogram a uprav ho podle těchto poznámek,“ podal jí jiný plíšek s několika stranami textu mapujícího kroky Ichkeratovy operace. Stejný seznam, jaký dal před chvílí i Tcharii. „Cokoli nebudu moci, rozdělte si mezi sebou. Musíte mě teď ve všem zastoupit.“

„Ve všem? Opravdu?“ ušklíbla se Tcharia.

„Ve všem podstatném,“ vrátil se k ní Yatchkren. „I moji svěřenci budou trpět, Tchario. A narozdíl od těch tvých i umírat.“ Neměl to říkat, znal její názor. Před lety mu pomáhala, dokud nenaznala, že je to promarněný čas. Už tenkrát mu plivla do tváře hořké poznámky o jeho práci a životě, kde pro ni nebylo dost místa.

Teď ale jen semkla rty. Pak sotva znatelně pokývala hlavou, aby si vzápětí povzddechla. Nakonec provedla poslední rázné gesto, kterým ho poslala do propasti zatracených, otočila se a rázně opustila jeho kancelář. Seznam si vzala s sebou. Yatchkren si dovolil brát to jako dobré znamení.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Skryté ultimátum***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.